

Sygn. akt II AKa 164/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Dorota Rostankowska (spr.)

Sędziowie: SSA Danuta Matuszewska

SSA Andrzej Czarnota

Protokolant: sekr. sądowy Anna Majewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej (...) w G. M. B.

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2016 r.

sprawy

P. K.

oskarżonego z art. 280 § 2 k.k.; art. 279 § 1 k.k.; art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 279 § 1 k.k.; art. 279 § 1 k.k.; art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 263 § 2 k.k. w zb. z art. 292 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

M. S. (1)

oskarżonego z art. 280 § 2 k.k.; art. 279 § 1 k.k.; art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 279 § 1 k.k.; art. 279 § 1 k.k.; art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

na skutek apelacji wniesionej przez obrońców

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 30 czerwca 2015 r., sygn. akt **IV K 201/13**

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uznając, że czyny przypisane oskarżonym w pkt II i III wyroku stanowią ciąg przestępstw, przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. na podstawie art. 279 § 1 k.k. i art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. skazuje oskarżonych:

- P. K. na karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny 230 (dwieście trzydzieści) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych jedna stawka,

- M. S. (1) na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i grzywny 280 (dwieście osiemdziesiąt) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych jedna stawka;

2. uchyla pkt. V, VII wyroku oraz pkt IX wyroku w zakresie orzeczenia o opłacie;

II. w pozostałym zakresie zaskarżone orzeczenie utrzymuje w mocy;

III. na mocy art. 91 § 2 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. orzeczone wobec oskarżonych jednostkowe kary pozbawienia wolności i grzywny łączy i wymierza:

- oskarżonemu P. K. karę łączną 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny 240 (dwieście czterdzieści) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych jedna stawka,

- oskarżonemu M. S. (1) karę łączną 5 (pięciu) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny 300 (trzysta) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych jedna stawka;

IV. na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności zalicza oskarżonym:

- P. K. okres od dnia 10 grudnia 2012 r. do dnia 30 czerwca 2015r.;

- M. S. (1) – okresy od dnia 10 grudnia 2012 r. do dnia 23 stycznia 2013 r. oraz od dnia 13 lutego 2013 r. do dnia 12 kwietnia 2013 r.;

V. wymierza tytułem opłat za obie instancje oskarżonym:

- P. K. – 1360 (jeden tysiąc trzysta sześćdziesiąt) złotych,

- M. S. (1) – 1800 (jeden tysiąc osiemset) złotych

oraz obciąża ich wydatkami postępowania odwoławczego w częściach związanych z ich w nim udziałem;

VI. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. R. Kancelaria Adwokacka w G. kwotę 1033,20 (jeden tysiąc trzydzieści trzy 20/100) złotych brutto tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu M. S. (1) w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Gdańsku rozpoznawał sprawę: **P. K. i M. S. (1)** oskarżonych o to, że:

1. w dniu 22.07.2010r. w G., działając wspólnie w porozumieniu, doprowadzili A. S. do stanu bezbronności poprzez bicie pięścią po twarzy, używanie gazu pieprzowego, skrępowanie taśmą izolacyjną rąk, groźenie użyciem noża, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia mienie w postaci pieniędzy w kwocie 4.000,-zł. oraz bursztynu o wadze około 10 kg wartości około 12.000,-zł., czym działali na szkodę A. S., tj. o przestępstwo z art.280 § 2 kk,

2. w dniu 24.08.2012r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu, po uprzednim włamaniu do wnętrza budynku jednorodzinnego poprzez wyłamanie okna w jednym z pokoi dostali się do jego wnętrza skąd zabrali w celu przywłaszczenia mienie w postaci bursztynu surowego, półfabrykatów bursztynu i srebra, wyrobów z bursztynu i srebra, kasy fiskalnej marki (...) nr fabryczny (...) o wartości łącznej około 413.200,-zł., czym działali na szkodę A. S., tj. o przestępstwo z art.279 § 1 kk,

3. w dniu 12.10.2012r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu, po uprzednim włamaniu do wnętrza budynku jednorodzinnego poprzez wspięcie się po elewacji budynku i wypchnięcie drzwi balkonowych dostali się do jego wnętrza skąd zabrali w celu przywłaszczenia mienie w postaci wyrobów ze srebra, elementów jubilerskich o wadze około 2 kg, złotej biżuterii wszystko o wartości łącznej około 81.500,-zł. oraz sejfów z zawartością dokumentów w postaci paszportów wystawionych na nazwiska K. P. (1), K. P. (2) i ich dzieci, patentu żeglarskiego, karty wędkarskiej i karty żeglarskiej wystawionych na nazwisko K. P. (2), czym działali na szkodę K. P. (1) i K. P. (2), tj. o przestępstwo z art.279 § 1 kk w zb. z art.275 § 1 kk w zb. z art.276 kk w zw. z art.11 § 2 kk,

4. w dniu 1.11.2012r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu, po uprzednim włamaniu się do wnętrza budynku jednorodzinnego poprzez wyłamanie drzwi balkonowych dostali się do jego wnętrza skąd zabrali w celu przywłaszczenia mienie w postaci laptopa marki T., aparatu fotograficznego marki O., aparatu fotograficznego marki P., odtwarzacza dvd marki L., torby sportowej marki P., rutera cyfrowego P., wyrobów ze złota, monet o nominale 2 zł kolekcjonerskich, wszystko o wartości łącznej ok. 17.000,-zł. oraz dokumentów wystawionych na nazwisko M. G. w postaci karty motorowerowej, legitymacji szkolnej i karty miejskiej szkolnej czym działali na szkodę K. G. (1) i M. G., tj. o przestępstwo z art.279 § 1 kk w zb. z art.276 kk w zw. z art.11 § 2 kk,

5. w dniu 1.12.2012r. w T., działając wspólnie i w porozumieniu, po uprzednim włamaniu do wnętrza budynku jednorodzinnego poprzez wyłamanie okna dostali się do jego wnętrza skąd zabrali w celu przywłaszczenia mienie w postaci laptopa marki D., aparatu fotograficznego marki S., kamery marki S., biżuterii oraz pieniędzy w kwocie 17.000,-zł., wszystko o wartości łącznej ok. 37.000 zł czym działali na szkodę T. M. i D. M., tj. o przestępstwo z art.279 § 1 kk,

6. w dniu 10.12.2012r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu, po uprzednim włamaniu do wnętrza budynku jednorodzinnego poprzez wyłamanie okna dostali się do jego wnętrza skąd zabrali w celu przywłaszczenia mienie w postaci konsoli P. marki S. z 3 szt. gier, 5 szt. zegarków, monet numizmatycznych o nominale 2 zł w ilości 116 szt. oraz srebrnej biżuterii, wszystko o wartości łącznej ok. 1.300,-zł. czym działali na szkodę I. B. i K. B., tj. o przestępstwo z art.279 § 1 kk,

7. w dniu 10/11.12.2012r. w R., działając wspólnie i w porozumieniu, po uprzednim włamaniu do wnętrza budynku jednorodzinnego poprzez wybite szyby w oknie kuchennym, uszkodzenie dwóch par drzwi zewnętrznych, okna, bramy wjazdowej powodując szkodę w wysokości ok. 13.000,-zł., dostali się do jego wnętrza skąd zabrali w celu przywłaszczenia mienie w postaci biżuterii oraz pieniędzy w kwocie 150 euro, tj. 615,38 zł., wszystko o wartości łącznej ok. 5.000,-zł., czym działali na szkodę E. J. i W. J., tj. o przestępstwo z art.279 § 1 kk w zb. z art.288 § 1 kk w zw. z art.11 § 2 kk,

nadto **P. K.** o to, że:

8. w nieustalonym okresie czasu, jednak nie później niż do dnia 10.12.2012r. w G. posiadał bez wymaganego zezwolenia amunicję w postaci 2 szt. naboju kal. 9 mm oraz pochodzącą z przestępstwa kradzieży popełnionej na szkodę A. M. broń w postaci rewolweru gazowego marki W. mod. A. (...) kal. 9 mm wraz z kaburą wartości łącznej ok. 500,-zł., tj. o przestępstwo z art.263 § 2 kk w zb. z art.292 § 1 kk w zw. z art.11 § 2 kk.

Wyrokiem z dnia 30 czerwca 2015r. w sprawie sygn. akt IV K 201/13:

oskarżonych P. K. i M. S. (1) w ramach 1 z zarzucanych im aktem oskarżenia czynów, uznał za winnych tego, że w dniu 22.07.2010r. w G., działając wspólnie w porozumieniu, doprowadzili A. S. do stanu bezbronności poprzez bicie pięścią po twarzy, używanie gazu pieprzowego, skrępowanie taśmą izolacyjną rąk i nóg, groźenie użyciem noża, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia mienie w postaci pieniędzy w kwocie 4.000,-zł. oraz bursztynu o wadze 10 kg wartości 4.845,-zł., czym działali na szkodę A. S., czyn ten zakwalifikował z art.280 § 2 kk i za to na podstawie art.280 § 2 kk i art.33 § 1, 2 i 3 kk skazał oskarżonych:

- P. K. na karę 3 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 50 stawek dziennych po 20,-zł. każda,

- M. S. (1) na karę 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 60 stawek dziennych po 20,-zł. każda;

oskarżonych P. K. i M. S. (1) w ramach czynów zarzucanych im w punktach 2 do 6 aktu oskarżenia, uznał za winnych tego, że:

w dniu 24.08.2012r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu, po uprzednim włamaniu do wnętrza budynku jednorodzinnego, poprzez wyłamanie okna w jednym z pokoi, dostali się do jego wnętrza skąd zabrali w celu

przywłaszczenia mienie w postaci: bursztynu surowego, półfabrykatów bursztynu o wadze 2,5 kg i srebra, wyrobów z bursztynu i srebra oraz trzech wag elektronicznych, wszystko o łącznej wartości 91.278,-zł, czym działali na szkodę A. S., czyn ten zakwalifikował z art.279 § 1 kk;

w dniu 12.10.2012r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu, po uprzednim włamaniu do wnętrza budynku jednorodzinnego, poprzez wspięcie się po elewacji budynku i wypchnięcie drzwi balkonowych, dostali się do jego wnętrza, gdzie rozpylili gaz pieprzowy, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia mienie w postaci: wyrobów ze srebra, elementów jubilerskich o wadze 2 kg, złotej biżuterii, torby na aparat fotograficzny koloru czarnego marki L., aparatu fotograficznego marki O. (...) wraz z oprzyrządowaniem i kartą pamięci, odtwarzacza mp3, zegarka marki P. (...), wszystko o łącznej wartości 2.090,-zł oraz sejf, czym działali na szkodę K. P. (1) i K. P. (2), czyn ten zakwalifikował z art.279 § 1 kk;

w dniu 1.11.2012r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu, po uprzednim włamaniu się do wnętrza budynku jednorodzinnego, poprzez wyłamanie drzwi balkonowych, dostali się do jego wnętrza skąd zabrali w celu przywłaszczenia mienie w postaci: laptopa marki T., aparatu fotograficznego marki O., aparatu fotograficznego marki P., odtwarzacza DVD marki L., torby sportowej marki P., rutera cyfrowego P., wyrobów ze złota, monet o nominale 2,-zł. kolekcjonerskich, wszystko o łącznej wartości 127,50 zł. oraz portfela, czym działali na szkodę E. G., K. G. (1) i M. G., czyn ten zakwalifikował z art.279 § 1 kk;

w dniu 1.12.2012r. w T., działając wspólnie i w porozumieniu, po uprzednim włamaniu do wnętrza budynku jednorodzinnego, poprzez wyłamanie okna, dostali się do jego wnętrza skąd zabrali w celu przywłaszczenia mienie w postaci: laptopa marki D., aparatu fotograficznego marki S. wraz z dwoma obiektywami, kamery cyfrowej marki S., karty pamięci, biżuterii oraz pieniędzy w kwocie 17.000 zł, wszystko o łącznej wartości 23.982,-zł. czym działali na szkodę T. M. i D. M., czyn ten zakwalifikował z art.279 § 1 kk;

w dniu 10.12.2012r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu, po uprzednim włamaniu do wnętrza budynku jednorodzinnego, poprzez wyłamanie okna, dostali się do jego wnętrza skąd zabrali w celu przywłaszczenia mienie w postaci: konsoli P. marki S. wraz z 3 sztukami gier, 5 sztuk zegarków różnych marek, monet numizmatycznych o nominale 2,-zł. w ilości 116 sztuk, biżuterii srebrnej oraz biżuterii imitującej srebrną, wszystko o łącznej wartości 980,02 zł., czym działali na szkodę I. B. i K. B., czyn ten zakwalifikował z art.279 § 1 kk;

i ustalając, że czyny w punktach od 2 do 6 aktu oskarżenia stanowią ciąg przestępstw, przy zastosowaniu art.91 § 1 kk na podstawie art.279 § 1 kk i art.33 § 1, 2 i 3 kk skazał oskarżonych:

- P. K. na karę 2 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 250 stawek dziennych po 20,-zł. każda,

- M. S. (1) na 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 300 stawek dziennych po 20,-zł. każda;

oskarżonych P. K. i M. S. (1) w ramach 7 z zarzucanych im aktem oskarżenia czynów, uznał za winnych tego, że w dniu 10.12.2012r. w R., działając wspólnie i w porozumieniu, po uprzednim włamaniu do wnętrza budynku jednorodzinnego, poprzez wybite szyby w oknie kuchennym, uszkodzenie dwóch par drzwi zewnętrznych, okna, bramy wjazdowej powodując szkodę w wysokości 8.192,64 zł., dostali się do jego wnętrza, skąd zabrali w celu przywłaszczenia mienie w postaci biżuterii oraz pieniędzy w kwocie 150 euro, tj. 615,38 zł., wszystko o łącznej wartości 1.735,38 zł., czym działali na szkodę E. J. i W. J., czyn ten zakwalifikował z art.279 § 1 kk w zb. z art.288 § 1 kk w zw. z art.11 § 2 kk i za to przy zastosowaniu art.11 § 3 kk na podstawie art.279 § 1 kk i art.33 § 1, 2 i 3 kk skazał oskarżonych:

- P. K. na karę roku pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 50 stawek dziennych po 20,-zł. każda,

- M. S. (1) na karę roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 60 stawek dziennych po 20,-zł. każda;

oskarżonego P. K. w ramach 8 z zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów, uznał za winnego tego, że w nieustalonym okresie czasu, jednak nie później niż do dnia 10.12.2012r. w G. posiadał bez wymaganego zezwolenia amunicję w postaci 2 sztuk naboju kal. 9 mm oraz broń w postaci rewolweru gazowego marki W. mod. A. (...) kal. 9 mm, czyn

ten zakwalifikował z art.263 § 2 kk i za to na podstawie art.263 § 2 kk skazał oskarżonego P. K. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

na podstawie art.91 § 2 kk i art.86 § 1 i 2 kk wymierzone oskarżonym P. K. i M. S. (1) jednostkowe kary pozbawienia wolności i kary grzywnien połączył i orzekł kary łączne:

- w stosunku do oskarżonego P. K. karę 5 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 300 stawek dziennych po 20,-zł. każda,

- w stosunku do oskarżonego M. S. (1) karę 6 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 380 stawek dziennych po 20,-zł. każda;

na podstawie art.415 § 2 kpk powództwa cywilne złożone przez: A. S., D. M., T. M. oraz E. G. pozostawił bez rozpoznania;

na podstawie art.63 § 1 kk na poczet orzeczonych w pkt. V wyroku kar łącznych pozbawienia wolności zaliczył oskarżonym P. K. i M. S. (1) okres ich rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie:

- w stosunku do oskarżonego P. K. od dnia 10 grudnia 2012r. do dnia 30 czerwca 2015r.,

- w stosunku do oskarżonego M. S. (1) od dnia 10 grudnia 2012r. do dnia 23 stycznia 2013r.;

na podstawie art.29 ust.2 ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze w zw. z § 14 ust.2 pkt 5 i § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. R. kwotę 3.690,-zł. wraz z należnym podatkiem VAT tytułem obrony udzielonej z urzędu oskarżonemu M. S. (1);

na podstawie art.626 § 1 kpk w zw. art.627 kpk zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa tytułem zwrotu poniesionych w sprawie wydatków kwoty:

- w stosunku do oskarżonego P. K. – 12.373,26 zł.,

- w stosunku do oskarżonego M. S. (1) – 11.343,23 zł.,

a na podstawie art.1, art.2 ust.1 pkt 5, art.3 ust.1, art.6 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych wymierzył oskarżonym opłaty:

- w stosunku do oskarżonego P. K. – 1.200,-zł.,

- w stosunku do oskarżonego M. S. (1) – 1.920,-zł.

Apelacje od wyroku wywiedli obrońcy oskarżonych.

Obrońca oskarżonego P. K. zaskarżył wyrok w części dotyczącej tego oskarżonego w całości zarzucając mu:

1. obrazę przepisów postępowania - art.7 kpk i art.424 § 1 kpk - poprzez dokonanie dowolnej oceny zeznań świadka S., bez ich szczegółowej analizy uwzględniającej istotne różnice zawarte w licznych depozycjach świadka i danie temu świadkowi wiary w całości, a przede wszystkim zeznaniom złożonym w dniu zdarzenia (czyn z art.280 § 2 kk), podczas gdy prawidłowa analiza wszystkich zeznań tego świadka, ze szczególnym uwzględnieniem faktu, że swobodnie zeznając na rozprawie świadek zupełnie inaczej niż w śledztwie przedstawiał kwestię noża i nie potrafił racjonalnie wyjaśnić różnic w swoich zeznaniach, z uwzględnieniem kwestii rozpoznania K. po dwóch tygodniach od okazania, czy z uwzględnieniem nie rozpoznania oskarżonego S. (1) w czasie zdarzenia i nie podanie w toku postępowania

przygotowawczego, że zna tego oskarżonego, prowadzi do konstatacji, że zeznania tego świadka nie powinny stanowić podstawy ustaleń faktycznych odnośnie sprawstwa oskarżonych w zakresie czynu z art.280 § 2 kk,

2. obrazę przepisów postępowania - art.7 kpk i art.424 § 1 kpk - poprzez dowolną ocenę zgromadzonego materiału i w konsekwencji przyjęcie, pomimo braku bezpośrednich dowodów na to wskazujących, że oskarżony K. dopuścił się przestępstw przypisanych mu w punktach II i III wyroku, przy jednoczesnym zupełnym pominięciu dowodów korzystnych dla oskarżonego, jak choćby opinii z zakresu daktyloskopii,

3. obrazę przepisów postępowania - art.7 kpk i art.424 § 1 kpk - poprzez bezzasadne odmówienie wiary wyjaśnieniom oskarżonego K. w kwestii jego świadomości co do konieczności posiadania stosownego pozwolenia na posiadanie zabezpieczonej u niego broni i amunicji bez przedstawienia stosownej argumentacji w tym zakresie.

Wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego M. S. (1) zaskarżyła wyrok w części dotyczącej tego oskarżonego, tj. pkt I-III, V oraz IX zarzucając mu:

I. obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. naruszenie:

1) art.7 kpk poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów i zasad prawidłowego rozumowania oraz dokonanie oceny dowodów w sposób dowolny i wybiórczy, a w konsekwencji dokonanie błędnych ustaleń faktycznych, poprzez uznanie oskarżonego M. S. (1) za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, wyrażające się w:

- uznaniu wyjaśnień oskarżonego M. S. (1) za niewiarygodne w części dotyczącej pobytu oskarżonego w pracy w czasie, kiedy miał dokonać przestępstwa z art.280 § 2 kk na szkodę A. S., pomimo potwierdzenia tego faktu przez świadków - współpracowników i właściciela zakładu pracy oraz dowodu z dokumentu - listy obecności, której zapisy nie były kwestionowane,

- uznaniu wyjaśnień oskarżonego M. S. (1) za niewiarygodne w części dotyczącej pochodzenia ujawnionych w zajmowanym przez niego mieszkaniu przedmiotów oraz przyznania się oskarżonego do paserstwa,

- uznaniu zeznań A. S. za wiarygodne, wewnątrznie spójne i logiczne, podczas gdy w istotnych kwestiach pokrzywdzony przesłuchiwany przed Sądem zeznawał odmiennie, niż na etapie postępowania przygotowawczego, przede wszystkim w kwestii trzymania w ręku noża przez któregośkolwiek ze sprawców, znajomości z oskarżonym M. S. (1), którą zataił oraz ilości i wartości utraconych w wyniku przedmiotowych przestępstw przedmiotów,

- daniu wiary A. S. co do możliwości rozpoznania sprawców zamaskowanych a jednocześnie nie danie mu wiary co do ilości i wartości mienia stanowiącego przedmiot przestępstwa, bez jakiegokolwiek uzasadnienia dlaczego dowód uznaje się za wiarygodny częściowo,

- uznaniu zeznań K. K., w których podaje, że rozpoznaje potencjalnych sprawców czynu z pkt.5 wyroku za wiarygodne, podczas gdy upłynęły niemalże dwa lata od momentu, w którym świadek miała mijać sprawców i mogła widzieć postacie jedynie przez kilka sekund, przez szybę samochodu będącego w ruchu; przy czym podawane przez nią okoliczności dotyczące fizjonomii sprawców nie odpowiadają w ogóle wyglądowi M. S. (1);

2) art.4 kpk poprzez naruszenie zasady obiektywizmu i zaniechanie uwzględnienia okoliczności przemawiających na korzyść M. S. (1), takich jak wyjaśnienia oskarżonego, potwierdzenie obecności oskarżonego w pracy w dniu 22.07.2010r., fakt znajomości pokrzywdzonego A. S. z oskarżonym, opinie z badania śladów daktyloskopijnych ujawnionych na miejscu zdarzeń wskazujące na brak zgodności z materiałem pobranym od oskarżonego, nagrania z monitoringu nie pozwalające na identyfikację sprawców i jednocześnie zaniechanie rozstrzygnięcia powstałych na tym tle wątpliwości na korzyść oskarżonego;

3) art.424 § 1 pkt 1 kpk wyrażające się w zaniechaniu wskazania w uzasadnieniu wyroku, jakie fakty Sąd uznał za udowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach ustalając wysokość powstałej szkody oraz stwierdzając, iż oskarżony M. S. (1) popełnił zarzucane mu czyny, jak również wyrażające się w zaniechaniu wskazania, dlaczego Sąd nie uznał dowodów przeciwnych, takich jak wyjaśnienia oskarżonego, potwierdzenie obecności oskarżonego w pracy w dniu 22.07.2010r., opinie z badania śladów daktyloskopijnych ujawnionych na miejscu zdarzeń wskazujące na brak zgodności z materiałem pobranym od oskarżonego, nagrania z monitoringu nie pozwalające na identyfikację sprawców, które to dowody poddawały sprawstwo oskarżonego w wątpliwość;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mogący mieć wpływ na treść tego orzeczenia, wyrażający się w:

- dokonaniu ustalenia wysokości szkody, pomimo iż pokrzywdzony nie był w stanie sprecyzować jakie przedmioty zostały utracone w wyniku rozboju, jaka była ich ilość i wartość;

- ustaleniu, iż oskarżony M. S. (1) dokonując rozboju w dniu 22.07.2010r. groził użyciem noża, podczas gdy pokrzywdzony A. S. zeznał w ostateczności, że nie jest w stanie potwierdzić czy któryś ze sprawców trzymał w ręku nóż.

Wniosła o :

- zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu w pkt.1 wyroku czynu oraz zmianę kwalifikacji prawnej czynów określonych w pkt 2-7 wyroku na art.291 § 1 kk

ewentualnie

- uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w uchylonej części Sądowi I instancji celem ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Obie apelacje wywiedzione w powyższej sprawie są niezasadne i jako takie nie zasługują na uwzględnienie. Zmiana zaskarżonego orzeczenia wynikała zaś ze zmian w zakresie przepisów prawa karnego materialnego jakie nastąpiły po wydaniu orzeczenia przez Sąd I instancji, a które - z uwagi na fakt, że przepisy obecnie obowiązujące są względniejsze dla sprawców - musiały zostać wzięte pod uwagę z urzędu przez sąd odwoławczy.

Przed przejściem do omawiania zarzutów podniesionych w wywiedzionych w powyższej sprawie środkach odwoławczych Sąd Apelacyjny pragnie wskazać, że wbrew twierdzeniom skarżących nie doszło w niej do obrazy wskazanych przepisów postępowania art.4 kpk, kpk, art.7 kpk, kpk, art.424 § 1 kpk oraz błędów w ustaleniach faktycznych.

Prawidłowość rozstrzygnięcia sprawy zależy od należytego wykonania przez sąd dwóch podstawowych obowiązków. Pierwszy z nich dotyczy postępowania dowodowego i sprowadza się do prawidłowego – zgodnego z przepisami postępowania karnego – przeprowadzenia dowodów zawnioskowanych przez strony, ale również do przeprowadzenia z urzędu wszelkich dowodów potrzebnych do ustalenia istotnych okoliczności dla rozstrzygnięcia o winie oskarżonego. Drugi z podstawowych obowiązków sprowadza się do prawidłowej oceny całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, a więc poza zasięgiem rozważań sądu nie mogą pozostawać dowody istotne dla rozstrzygnięcia kwestii winy. Podstawę zatem wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, przy czym w uzasadnieniu wyroku sąd ma obowiązek wskazać, jakie fakty uznał za udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Na sędzię orzekającym ciąży przy tym obowiązek badania i uwzględniania w toku procesu okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego, a korzystając z prawa swobodnej oceny dowodów, przekonanie co do winy w zakresie przypisanych mu czynów, powinien przekonująco uzasadnić. Uzasadnienie więc winno logicznie wskazywać na jakich dowodach oparł sąd orzekający ustalenie każdego istotnego dla sprawy faktu, a także należyście rozważać i oceniać

wszystkie dowody przemawiające za przyjętymi przez sąd ustaleniami faktycznymi lub przeciwnie, wyjaśniać istotne wątpliwości w sprawie i sprzeczności w materiale dowodowym oraz się do nich ustosunkować. Nie ma – zdaniem Sądu Apelacyjnego – jakichkolwiek przesłanek pozwalających uznać, iż Sąd Okręgowy uchybił którejkolwiek z zasad związanych z postępowaniem dowodowym i oceną dowodów. Należy stwierdzić, iż Sąd orzekający po prawidłowym przeprowadzeniu przewodu sądowego, poddał zgromadzony materiał dowodowy wszechstronnej analizie, a tok rozumowania zaprezentował w jasnym i przekonującym uzasadnieniu. Nie doszło zatem również do obrazy art.4 kpk i art.424 kpk.

Na aprobatę nie zasługuje krytyka dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny zeznań świadka A. S.. Odnosząc się do kwestii noża, jakim sprawcy posługiwali się dokonując rozboju na A. S. wskazać należy, że nie jest tak jak twierdzi obrońca oskarżonego P. K., iż pokrzywdzony "zupełnie inaczej" przedstawiał kwestię noża w swych kolejno składanych zeznaniach. Prawdą jest, że w swych pierwszych zeznaniach świadek A. S. zeznał, że widział nóż w rękach jednego ze sprawców i nożem tym mu grożono (k.996 akt sprawy), zaś zeznając na rozprawie powiedział, że usłyszał groźby użycia noża w rozmowie sprawców ("dawaj kosę") a nóż (nie należący do niego) zobaczył na szafce w kuchni po wyjściu sprawców (k.1630 akt sprawy). Nie oznacza to jednak - jak twierdzą obrońcy obu oskarżonych - że zeznania te są wewnętrznie sprzeczne. Świadek bowiem konsekwentnie potwierdzał w swych zeznaniach ustalenia poczynione przez Sąd I instancji, że sprawcy grozili mu użyciem noża, konsekwentnie podając, że był cały metalowy, nie należał do niego i nóż taki w inkryminowanym czasie pojawił się na miejscu zdarzenia (k.1631, 1634 akt sprawy). Wobec powyższego stwierdzenie A. S. zawarte w jednym z kolejnych przesłuchań, że nie jest w stanie stwierdzić, czy któryś z mężczyzn trzymał w ręku nóż (k. 1636 akt sprawy) nie jest jednoznaczne z tym, że sprawcy nie grozili użyciem noża w czasie inkryminowanego zdarzenia. Podkreślenia nadto wymaga, że posiadanie noża przez sprawców rozboju świadek potwierdził również w czasie okazań (k.845, 848 akt sprawy), które podtrzymał zeznając na rozprawie (k.1635 akt sprawy) Wskazać również należy na tę część zeznań świadka, w której podał, że zeznania znajdujące się na k.994-997 akt sprawy składał bezpośrednio po zdarzeniu, kiedy miał wszystko na świeżo w pamięci (k.1632 akt sprawy). Nie jest tak jak twierdzi skarżący, że sąd automatycznie uznał za wiarygodne podtrzymane przez świadka A. S. zeznania złożone w toku postępowania przygotowawczego. Sąd bowiem, podobnie jak i strony, zadawał świadkowi pytania. Ocenie Sądu Okręgowego poddana została całość zeznań tego świadka (str.12-13 uzasadnienia wyroku). Sąd Apelacyjny nie podziela stanowiska skarżącego obrońcy oskarżonego P. K., że niezgodnym z zasadami logicznego rozumowania jest to, że świadek A. S. zeznając na rozprawie jako najważniejszego elementu swych zeznań nie wskazał groźby użycia noża przez sprawców. Wskazać bowiem należy, że sprawcy ostatecznie noża nie użyli, groźby kierowane natomiast przez nich a dotyczące noża nie były nadmiernie drastyczne. Z tego względu Sąd Apelacyjny nie podziela poglądu obrońcy oskarżonego P. K., że nielogicznym jest aby pokrzywdzony nie pamiętał elementu zdarzenia jakim był nóż. Przede wszystkim podkreślenia jeszcze raz wymaga, że pokrzywdzony pamiętał o groźbie użycia noża przez sprawców, konsekwentnie mówił o tym elemencie zdarzenia z tym, że nie miał wątpliwość w którym momencie nóż ten zobaczył.

Nie doszło również, wbrew twierdzeniom obrońców obu oskarżonych, do dowolnej oceny przez Sąd Okręgowy pozostałego materiału dowodowego. Podnosząc argument rzekomego pominięcia przez ten sąd dowodów korzystnych dla oskarżonych skarżący nie wskazują takich dowodów, poza opinią biegłego z zakresu daktyloskopii. Tymczasem opinia ta została oceniona przez Sąd I instancji i uznana za wiarygodną (str.18-19 uzasadnienia wyroku). Wnioski opinii daktyloskopijnej w zakresie z jakim wskazują, że na laptopie należącym do A. S. nie ma odcisków palców oskarżonych mogą świadczyć jedynie o tym, że oskarżeni nie mieli w rękach tego przedmiotu. Nie jest to jednak okoliczność decydująca o winie lub niewinności oskarżonych w zakresie czynu przypisanego im w pkt. I zaskarżonego orzeczenia. Po pierwsze laptop nie jest przedmiotem tego przestępstwa, po drugie zaś przekonanie A. S., że jeden ze sprawców dotknął laptopa, podczas gdy opinia daktyloskopijna temu przeczy nie implikuje uznania, że zeznania świadka A. S. są niewiarygodne w całości, w szczególności w zakresie kwestionowanym przez skarżących. Wskazania również wymaga, że swoje przekonanie o tym, że sprawcy dotykali laptopa („wiem że dotykali mojego laptopa”) pokrzywdzony oparł na usłyszonym pytaniu jednego ze sprawców do drugiego czy zabierają laptopa (k.996v, 1044v akt sprawy), nie twierdził natomiast, że widział aby sprawcy dotykali laptopa.

Wiarygodności zeznań świadka A. S. nie deprecjonują – wbrew twierdzeniom obu skarżących - okoliczności rozpoznania przez niego oskarżonego M. S. (1). Sąd Okręgowy wskazał w sposób wnikliwy tok swego rozumowania w omawianej kwestii (str.13 uzasadnienia wyroku), podczas gdy obrońcy dokonali analizy zeznań świadka w sposób wybiórczy, nie dostrzegając wszystkich okoliczności związanych z omawianą kwestią. Na wstępie wskazać należy, że dowolnym jest twierdzenie obu obrońców, że świadek A. S. „zataił” znajomość z oskarżonym M. S. (1). Okoliczność bowiem, że nie podał jego nazwiska przy pierwszym okazaniu lub podczas składania zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa przypisanego w pkt. I zaskarżonego wyroku nie jest jednoznaczne z zatajeniem faktu, że go znał. Dokonując bowiem takiego ustalenia skarżący zupełnie pomijają zarówno charakter kontaktów jakie przed inkryminowanym zdarzeniem mieli A. S. i M. S. (1) oraz okoliczności rozboju. Do obu tych okoliczności odniósł się natomiast Sąd I instancji (str.13 uzasadnienia wyroku). Trafnie wskazał na to, że skoro świadek D. L. nie był w stanie podać żadnych bliższych danych pokrzywdzonego, mimo że kilkadziesiąt razy sprzedawał mu bursztyn, to nie jest nieprawdopodobne, że również i A. S. nie zapamiętał oskarżonego M. S. (1), który o wiele rzadziej niż świadek D. L. sprzedawał mu bursztyn. Podobnie ogólnie osobę A. S. opisywał świadek K. G. (2) (k.2551 akt sprawy). Twierdzenie zatem obrońcy M. S. (1), że charakter tych spotkań musiał spowodować, że pokrzywdzony winien rozpoznać w oskarżonym sprawcę rozboju uznać należy za dowolne. Podobnie jak twierdzenie, że wypowiedź A. S.: „Być może M. S. (1) przynosił mi bursztyn, ale nie jestem w stanie na 100% stwierdzić” (k.1608 akt sprawy) jest równoznaczna z potwierdzeniem tej znajomości. Skarżąca cytując ten fragment zeznań świadka czyni to wybiórczo, pomijając inny, w którym świadek wyjaśnia dlaczego nie wskazał od razu nazwiska sprawcy (wiele, może nawet 100 osób przynosi mu bursztyn). Również świadek D. L., który o wiele częściej niż oskarżony M. S. (1) miał kontakt z A. S. nie był w stanie sprecyzować osoby pokrzywdzonego określając ogólnie jego wygląd i miejsce zamieszkania (k.1879, 1880 akt sprawy). Trafnie również podniósł okoliczności dotyczące dynamiki inkryminowanego zdarzenia w kontekście skojarzenia jednego ze sprawców z osobą, która kiedyś sprzedała mu bursztyn. Sąd Apelacyjny pragnie nadto wskazać na tę część zeznań świadka A. S. (nie została ona poddana krytycznej ocenie w wywiedzionych środkach odwoławczych), w której podaje, że został uderzony pięścią w twarz a jeden ze sprawców w czasie rozboju użył gazu pieprzowego, co zapewne mocno ograniczyło możliwość skojarzenia osoby jednego ze sprawców z dokonywanymi wcześniej transakcjami (zeznał o tym, że właśnie z uwagi na użycie gazu nie rozpoznał twarzy sprawców – k.997 akt sprawy) a nadto wskazał, że w czasie zajścia oskarżony P. K. zabronił mu patrzeć na oskarżonego M. S. (1) (k.1631 akt sprawy). Ten ostatni fakt potwierdza – w ocenie Sądu II instancji – że obaj oskarżeni mieli świadomość, że jeden z nich jest znany pokrzywdzonemu i w ten sposób chcieli zminimalizować ryzyko rozpoznania go. Nie ma zatem racji skarżąca obrońca oskarżonego M. S. (1), twierdząc jakoby z zeznań A. S. wynikało, że miał on możliwość przyjrzenia się sprawcom rozboju. Za dowolne uznać nadto należy jej twierdzenie, że oskarżony M. S. (1) nie ryzykowałby dokonania rozboju na osobie, która może go rozpoznać. Wskazane wyżej okoliczności (użycie gazu pieprzowego, uderzenie pięścią w twarz, zakaz patrzenia na oskarżonego M. S. (1)) wskazują, że sprawcy starali się minimalizować ryzyko rozpoznania. Za dowolne uznać należy twierdzenie obrońcy oskarżonego M. S. (1) jakoby po 22.07.2010r. oskarżony w dalszym ciągu widywał się z pokrzywdzonym w celu sprzedaży surowca. A. S. bowiem nie wiedział czy doszło to takich spotkań (k.1636 akt sprawy). Wskazanie zatem przez obrońcę oskarżonego M. S. (1) na tę część zeznań A. S., w których podaje, że wiosną lub latem widywał oskarżonego S. (1) (k.1608 akt sprawy) nie oznacza, że było to po dokonaniu na jego osobie rozboju. Pokrzywdzony bowiem nie precyzuje w jakich latach wiosną lub latem widywał oskarżonego i nie wie czy spotykał się z nim po rozboju. Obrońca oskarżonego M. S. (1) poddając w wątpliwość rozpoznanie tego oskarżonego przez A. S. po upływie niemalże 3 lat od zdarzenia pomija tę istotną okoliczność, że pokrzywdzony rozpoznał M. S. (1) już w czasie okazania w dniu 21 marca 2013r. (k.848 akt sprawy) a zatem wcześniej niż składał zeznania w dniu 15.04.2013r., gdy również mówił o rozpoznaniu oskarżonego M. S. (1) (k.1044v).

Kwestia rozpoznania oskarżonego P. K. przez A. S. nie przemawia – wbrew stanowisku obrońcy tego oskarżonego – za kwestionowaniem jego udziału w inkryminowanym zdarzeniu. A. S. rozpoznał P. K. (k.845 akt sprawy), potwierdził to będąc przesłuchiwanym na rozprawie (k.1632 akt sprawy). Również w toku przesłuchania w dniu 15 kwietnia 2013r. (zapewne tę czynność procesową ma na myśli skarżący powołując się na rozpoznanie oskarżonego K. w dwa tygodnie po pierwszym) A. S. potwierdził rozpoznanie P. K. (k.1044v akt sprawy). Jest zatem konsekwentny w swych rozpoznaniach. Obrońca nie wskazał jaki wpływ na kwestię rozpoznania oskarżonego przez pokrzywdzonego ma to z

czyjej inicjatywy A. S. udał się na Policję. Świadek na rozprawie w dniu 6 grudnia 2013r. zeznał, że najprawdopodobniej otrzymał wezwanie do stawienia się (k.1636 akt sprawy). Na marginesie zatem jedynie wskazać należy, że skarżący nie wykazali jaki wpływ na kwestię odpowiedzialności oskarżonych w zakresie czynu przypisanego im w pkt. I zaskarżonego orzeczenia ma kwestia czasu, w którym A. S. rozpoznał w jednym ze sprawców osobę, która sprzedawała mu bursztyn. Zwłaszcza, że dowód ten nie jest jedynym, w oparciu o który Sąd Okręgowy uznał obu oskarżonych winnymi popełnienia przestępstwa rozboju.

Reasumując zatem, nie mają racji skarżący kwestionując dokonaną przez Sąd Okręgowy ocenę dowodu w postaci zeznań pokrzywdzonego A. S., w szczególności dotyczących rozpoznania sprawców i opisu ich zachowania w zakresie czynu przypisanego im w pkt. I zaskarżonego wyroku.

Również zarzuty obrońcy oskarżonego M. S. (1) dotyczące zeznań A. S. co do rodzaju i wartości przedmiotów utraconych w wyniku rozboju i kradzieży dokonanych na jego szkodę przez oskarżonych P. K. i M. S. (1) nie mogą skutkować uznaniem apelacji za zasadną, gdyż nie są trafne. Wprawdzie rację ma skarżący, że pokrzywdzony zmiennie podawał wartość szkody poniesionej na skutek obu tych przestępstw, to jednak właśnie z tej przyczyny zostali powołani biegli celem określenia wartości zarówno szkody poniesionej przez A. S., jak i przez pozostałych pokrzywdzonych w niniejszej sprawie. Podkreślenia wymaga, że podstawą ustaleń poczynionych w tym zakresie przez Sąd Okręgowy były przedmioty, co do których istniała pewność, że zostały skradzione i istniała możliwość ich rzeczywistej wyceny oraz liczne opinie biegłych, zarówno pisemne jak i ustne. Podkreślić nadto godzi się, że Sąd Okręgowy wziął pod uwagę (zgodnie z treścią art.5 § 2 kpk) najkorzystniejsze dla oskarżonych wyceny dokonane przez biegłych. Całkowicie chybnym zatem jest zarzut obrońcy oskarżonego M. S. (1), że szkoda w przedmiotowej sprawie została błędnie, niekorzystnie z punktu widzenia oskarżonych obliczona. Skarżący twierdząc, że wycena przedmiotów stanowiących przedmiot przestępstw jest rażąco zawyżona w żaden sposób tego nie uzasadnia podnosząc jedynie okoliczności, które Sąd Okręgowy wziął pod uwagę, tj. brak możliwości oparcia się w tym zakresie jedynie o zeznania świadków. Konsekwencją tego, co ponownie należy podkreślić, było powołanie biegłych w celu ustalenia wartości powstałej szkody i dokonanie ustaleń w tym zakresie w sposób najkorzystniejszy dla oskarżonych. Kwestionowanie przez obrońcę oskarżonego M. S. (1) zeznań pokrzywdzonego A. S. dotyczących przedmiotów utraconych na skutek przestępstw popełnionych na jego szkodę, o których mowa w zaskarżonym orzeczeniu nie znajduje aprobaty Sądu Apelacyjnego. Wskazując na niemożność wskazania przez pokrzywdzonego, które z przedmiotów utracił w wyniku kradzieży skarżący zdaje się pomijać tę istotną okoliczność, że pokrzywdzony ten został również ofiarą rozboju dokonanego przez oskarżonych P. K. i M. S. (2), w czasie którego także dokonano zaboru wyrobów jubilerskich i fabrykatów tychże. Skutku oczekiwanego przez obrońcę oskarżonego M. S. (1) nie może przynieść kwestionowanie dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny dowodu w postaci zeznań A. S. tylko na tej podstawie, że uznał je za częściowo wiarygodny (co do rozpoznania sprawców), częściowo zaś nie w pełni wiarygodny (co do wartości skradzionego mienia). Zarzut ten jest całkowicie chybnym, gdyż uznanie za wiarygodną jedynie części zeznań świadka, części zaś tej wiarygodności zakwestionowanie nie pozostaje w sprzeczności z zasadą swobodnej oceny dowodów. Wręcz przeciwnie, taka ocena dowodu - jeżeli pozostaje w zgodzie ze wskazaną wyżej zasadą - świadczy o wnikliwości sądu w ocenie dowodu i braku automatyzmu w tym zakresie.

Skutku oczekiwanego przez obrońcę oskarżonego M. S. (1) nie może również przynieść wskazywanie na fakt pozostawania przez tego oskarżonego w stosunku pracy. W tym zakresie również nie doszło do obrazu art.4 kpk i art.424 § 1 pkt 1 kpk, gdyż Sąd Okręgowy dokonał oceny wszystkich dowodów i odniósł się do nich w części motywacyjnej zaskarżonego orzeczenia. Kwestia zatrudnienia oskarżonego w Przedsiębiorstwie Handlowo – Usługowym „N.” nie jest okolicznością sporną (str.1, 12 uzasadnienia wyroku). Świadek J. S. – właściciel przedsiębiorstwa wypowiedział się o godzinach pracy obowiązujących w jego firmie, nie miał natomiast wiedzy na temat przebywania oskarżonego w pracy w czasie, kiedy dokonywano rozboju o jakim mowa w pkt. I zaskarżonego orzeczenia. Wskazując na zeznania świadka P. S. skarżący pomija tę istotną kwestię, że pobyt świadka na terenie żwirowni zazwyczaj ograniczał się do wypicia kawy w biurze (k.1878v akt sprawy). Powołując się na zasady doświadczenia życiowego oraz zeznania innych pracowników żwirowni (A. L. i W. U.) skarżący pomija tę część zeznań świadka L., w których podaje, że listę obecności podpisywało się po pracy, nie rano (k.2059 akt sprawy) oraz świadka

U., który potwierdził podpisywanie listy na zakończenie pracy (k.2060 akt sprawy). Odnotowanie zatem na liście obecności oskarżonego M. S. (1) w dniu dokonania rozboju na A. S. nie stanowi dowodu niewinności oskarżonego, zwłaszcza w sytuacji, gdy istnieją inne dowody potwierdzające jego sprawstwo.

Aprobaty Sądu Apelacyjnego nie zyskało twierdzenie obrońcy oskarżonego M. S. (1) jakoby opinie biegłych wydane w przedmiotowej sprawie (poza opinią traseologiczną dotyczącą czynu zarzuconego oskarżonym w pkt.7 aktu oskarżenia) przeczyły sprawstwu oskarżonego. Po pierwsze wskazać należy, że skarżąca nie wskazuje, które opinie bierze pod uwagę. Część z nich bowiem dotyczy wartości skradzionych przedmiotów a zatem nie odnosi się bezpośrednio do kwestii sprawstwa oskarżonych. Część opinii zakończyła się wnioskami ani nie potwierdzającymi ani nie wykluczającymi sprawstwo oskarżonych z uwagi na brak śladów nadających się do badania (opinie daktyloskopijne: k.379, 1152, 1257 akt sprawy, opinia z zakresu badań biologicznych - k.766 akt sprawy, opinia z zakresu badań mechanoskopijnych - k.1204 akt sprawy). Skarżąca pomija natomiast opinie wskazujące na sprawstwo oskarżonych takie jak: opinia z zakresu badań chemicznych potwierdzająca związek łomu znalezionej w samochodzie jakim poruszali się obaj oskarżeni z łodem, jakim dokonano włamania do domu pokrzywdzonych E. i W. J. (k.1214v akt sprawy), opinia biegłego z zakresu oprogramowania komputerowego oraz analizy zapisów wizyjnych dotycząca logowania się telefonów oskarżonych w pobliżu miejsc, w których dokonano przestępstw będących przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie (k.2835-2869 akt sprawy) a nadto fakt, że w jednym ze skradzionych aparatów fotograficznych (należącego do pokrzywdzonych M.) znajduje się zdjęcie konkubiny oskarżonego P. K. z biżuterią skradzioną pokrzywdzonym M. (k.1869-1871, 1876v akt sprawy).

Niezależnie od powyższego podkreślenia wymaga, że opinie biegłych przeprowadzone w powyższej sprawie są tylko jednym z dowodów podlegających swobodnej ocenie przez sąd orzekający. Nadto opinie biegłych nie są jedynymi dowodami w sprawie. Twierdzenia obrońcy oskarżonego M. S. (1) jakoby monitoring znajdujący się na posesji K. i K. P. (2) nie zarejestrował tego oskarżonego pozostają w sprzeczności z ustaleniami poczynionymi przez Sąd Okręgowy w tym zakresie (str.3-4 uzasadnienia wyroku). Ustalenia te natomiast znajdują oparcie w dowodach przeprowadzonych w sprawie, tj. zdjęciach z monitoringu - k.367 akt sprawy, (na k.269 akt sprawy znajduje się zdjęcie oskarżonego M. S. (1)). Opinia biegłego z zakresu zapisu Fotografii i Zapisów Wizualnych wskazuje natomiast, że nie było ingerencji w zapis monitoringu (k.1929 akt sprawy). Podkreślenia nadto wymaga, że w mieszkaniach obu oskarżonych znaleziono rzeczy należące do małżonków P.. Nadto w mieszkaniach oskarżonych oraz w samochodzie, którym się poruszali w chwili zatrzymania znaleziono rzeczy należące do pozostałych pokrzywdzonych a konkubina jednego z nich, co już zostało wcześniej wskazane, nosiła skradzioną biżuterię. Wskazując na zeznania świadka E. G., która nie rozpoznała przedmiotów stanowiących jej własność wśród rzeczy odzyskanych w toku postępowania w niniejszej sprawie skarżąca pomija tę istotną okoliczność, że po okazaniu jej przedmiotów, nie zaś fotografii, jak to miało miejsce w czasie pierwszego okazania (k.374v akt sprawy) świadek rozpoznała część przedmiotów stanowiących jej własność (k.1035v). Nadto świadek M. G. rozpoznał przedmioty stanowiące własność jego i jego rodziców, a które zostały utracone w wyniku włamania w dniu 1 listopada 2012r. (k.745v akt sprawy).

Aprobaty Sądu Apelacyjnego nie zyskała również dokonana przez obrońcę oskarżonego M. S. (1) ocena zeznań K. K.. Nie ma racji skarżąca twierdząc, że świadek przelotnie widziała sprawców zdarzenia. Istotnie, widziała ich przez szybę ale – jak zeznała – dokładnie się im przyjrzała przeczuwając (słusznie jak się okazało), że mogą oni być sprawcami przestępstwa popełnionego na szkodę jej znajomych, do których zresztą natychmiast zadzwoniła. Wyjaśniła też w sposób wiarygodny i zgodny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego dlaczego nie pojechała za oskarżonymi (k.1874v akt sprawy). Twierdzenie skarżącej, że określenie „kark” nie pasuje do oskarżonego M. S. (1) jest jej subiektywną oceną i samo w sobie nie może podważać wiarygodności zeznań świadka K. K.. Tym bardziej, że świadek rozpoznała zarówno oskarżonego M. S. (1), jak i P. K. (k.1875 akt sprawy). Świadek M. J. potwierdził, że świadek K. K. widziała sprawców i opisała zarówno ich wygląd jak i zachowanie (k.2201-2202 akt sprawy). Nadto w mieszkaniu zajmowanym przez oskarżonego znaleziono przedmioty skradzione zarówno małżonkom P., jak i innym pokrzywdzonym w powyższej sprawie: A. S., G. (k.137-148 akt sprawy).

Zarzucając Sądowi Okręgowemu błędy w ustaleniach faktycznych w zakresie sprawstwa oskarżonego M. S. (1) oraz dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego skarżąca dokonuje wybiórczej oceny dowodów.

Pomija takie z nich jak: okoliczność, że w samochodzie, którym poruszali się oskarżeni oraz w mieszkaniach przez nich zajmowanych znaleziono przedmioty pochodzące z kradzieży na szkodę pokrzywdzonych w powyższej sprawie, zapisy monitoringu, wyniki badania logowania się telefonów oskarżonych, z których wynika, że w czasie kiedy dokonywano włamań do domów pokrzywdzonych G., B. i J. telefony użytkowane przez oskarżonych znajdowały się w zasięgu miejscowości, w których doszło do tych przestępstw (opinia biegłego A. Z. – k.2835-2870 akt sprawy). Dowody te pomija również skarżący obrońca oskarżonego P. K. zarzucając brak bezpośrednich dowodów przestępstwa. W tym miejscu ponownie wskazać zatem należy na wyniki przeszukania samochodu, w którym zatrzymano oskarżonych (k.152-154 akt sprawy), wyniki przeszukania mieszkania zajmowanego przez oskarżonego P. K. (k.118-123 akt sprawy) oraz oskarżonego M. S. (1) (k.137-148 akt sprawy). Dowody te wskazują na dokonanie prawidłowych ustaleń faktycznych przez Sąd Okręgowy. Podkreślenia wymaga, że nie tylko dowody "bezpośrednie", których brak w niniejszej sprawie zarzucają oboje skarżący może stanowić podstawę do wydania wyroku skaującego. Sąd orzekający ocenia w sposób swobodny, zgodnie z zasadą określoną w przepisie art.7 kpk wszystkie zgromadzone w sprawie dowody, również zgodnie z zasadami logicznego rozumowania oraz wiedzy i doświadczenia życiowego. Uczynił tak też Sąd Okręgowy w powyższej sprawie, a stanowisko swoje przedstawił w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. Nie mają zatem racji skarżący twierdząc, że doszło do obrazy art.7 kpk i art.424 kpk. Aprobata Sądu II instancji zyskała dokonana przez Sąd Okręgowy krytyczna ocena wyjaśnień oskarżonego M. S. (1), w których podał, że zabezpieczone u niego przedmioty stanowiące własność pokrzywdzonych w powyższej sprawie nabył w drodze paserstwa (k.1602 akt sprawy). Oskarżony w polskim procesie karnym ma prawo do dowolnego kształtowania własnej linii obrony a dowód ten podlega ocenie jak każdy inny przeprowadzony w sprawie. Słusznie Sąd I instancji uznał te wyjaśnienia za stanowiące jedynie polemikę z zebraniem materiałem dowodowym. Skarżąca zarzucając Sądowi Okręgowemu brak podjęcia próby weryfikacji tych wyjaśnień nie wskazała sposobu, w jaki ta weryfikacja miałaby być dokonana, skoro oskarżony nie podał danych osoby, od której - jak twierdzi - otrzymał te przedmioty. Ocenę tego dowodu dokonaną przez Sąd I instancji uznać zatem należy jako trafną, zgodną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Z tych samych powodów za trafne uznać należy ustalenie poczynione przez Sąd Okręgowy, że monety dwuzłotowe oraz pieniądze zabezpieczone w toku postępowania stanowiły własność pokrzywdzonych, nie zaś oskarżonego M. S. (1) lub jego konkubiny S. K.. Nie doszło zatem i w tym zakresie do rozstrzygnięcia wątpliwości na niekorzyść oskarżonego (formalnie skarżąca nie podniosła zarzutu obrazy art.5 § 2 kpk). Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że zasada *in dubio pro reo* nie może stwarzać pretekstu do uproszczonego traktowania wątpliwości. Jak bowiem wyraźnie wynika z brzmienia przepisu art.5 § 2 kpk, reguła ta ma zastosowanie dopiero wtedy, gdy mimo wszelkich starań organu prowadzącego postępowanie nie da się usunąć występujących wątpliwości. Jest to więc swoista „ostateczność” – „dyrektywa ostatecznego wyjścia”. W szczególności jest to widoczne w następującym poglądzie Sądu Najwyższego: „Zasada *in dubio pro reo* odnosi się w praktyce do zagadnień związanych z ustaleniami faktycznymi, nie wolno jednak rozumieć jej jako reguły swoistego, uproszczonego traktowania wątpliwości. Wszelka wątpliwość w zakresie ustaleń faktycznych powinna być wyjaśniona i usunięta przez wszechstronną inicjatywę dowodową organu procesowego i gruntowną analizę całego dostępnego materiału dowodowego. Dopiero wtedy, gdy po wykorzystaniu wszelkich istniejących możliwości wątpliwość nie zostanie usunięta, należy ją wytłumaczyć w sposób korzystny dla oskarżonego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25.06.1991r. w sprawie WR 107/91, OSNKW 1992/1-2/14). Przede wszystkim należy bowiem podnieść, iż wątpliwości, o jakich mowa w art.5 § 2 kpk to wątpliwości Sądu, a nie strony procesowej wyrażającej odmienny pogląd w przedmiocie oceny całokształtu ujawnionego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności oceny wiarygodności dowodów stanowiących podstawę ustaleń faktycznych oraz że za nietrafną należy uznać interpretację zasady *in dubio pro reo*, jako powinności czynienia ustaleń w oparciu o dowody najbardziej korzystne dla oskarżonego. Nie można zasadnie stawiać zarzutu obrazy przepisu art.5 § 2 kpk podnosząc wątpliwości strony, a konkretnie obrońcy oskarżonego co do treści ustaleń faktycznych, bowiem dla oceny czy w sprawie doszło do naruszenia zasady *in dubio pro reo* istotne jest jedynie to czy sąd powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego (patrz: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 15.07.2010r. w sprawie II AKa 183/10, Przegląd Orzecnictwa Sądu Apelacyjnego w Gdańsku nr 3/2010). Sąd odwoławczy nie podziela poglądu apelującej jakoby Sąd I instancji rozstrzygnął nie dając się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego. Sąd Okręgowy bowiem całkowicie wyczerpał inicjatywę dowodową aby ustalić fakty zgodnie z rzeczywistym przebiegiem i wyjaśnił nasuwające się w tym zakresie wątpliwości. Znalazło to nadto odzwierciedlenie w uzasadnieniu wyroku stanowiącym umotywowanie wyroku – zawiera ono przekonującą analizę

wszystkich przeprowadzonych dowodów. Nawet jeżeli z materiału dowodowego wynikają różne wersje wydarzeń, to nie jest to równoznaczne z istnieniem niedających się usunąć wątpliwości w rozumieniu art.5 § 2 kpk, bo w takim przypadku sąd orzekający zobowiązany jest do dokonania ustaleń na podstawie swobodnej oceny dowodów i dopiero wówczas, gdy wątpliwości nie zostaną usunięte, należy tłumaczyć je na korzyść oskarżonego (patrz: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16.06.2005r. w sprawie KK 257/04, OSNKW 2005/9/86). W sprawie będącej przedmiotem niniejszego postępowania Sąd I instancji dokonał stanowczych ustaleń. Dlatego też zarzut rozstrzygnięcia wątpliwości na niekorzyść oskarżonego M. S. (1) należy uznać za bezzasadny.

Aprobaty Sądu Apelacyjnego nie zyskał również podniesiony przez obrońcę oskarżonego P. K. zarzut obrazy art.7 kpk i art.424 par. 1 kpk w zakresie czynu przypisanego temu oskarżonemu w pkt. IV zaskarżonego orzeczenia. W świetle opinii biegłego z zakresu badań broni i balistyki nie budzi wątpliwości, że zabezpieczona u oskarżonego broń była bronią palną, na posiadanie której wymagane jest pozwolenie (k.781, 2477v akt sprawy). Poza sporem pozostaje, że oskarżony takiego pozwolenia nie posiada. Powszechnie wiadomym jest, że posiadanie broni palnej wymaga stosownego pozwolenia, oskarżony P. K. jest dorosłym człowiekiem, brak jest też podstaw do uznania, że posiada jakieś dysfunkcje psychiczne, które uzasadniałyby jego brak świadomości w tym zakresie. Powyższe oraz okoliczności wejścia w posiadanie broni (jak twierdzi, a czego nie kwestionuje Sąd Okręgowy - otrzymał ją od znajomego) powodują, że Sąd Apelacyjny podziela stanowisko Sądu I instancji o uznaniu go winnym popełnienia przestępstwa z art.263 § 2 kk.

Mimo uznania zarzutów obu apelacji za bezzasadne, Sąd II instancji dokonał zmiany zaskarżonego orzeczenia, co ma swoją podstawę w okolicznościach, które Sąd II instancji zobligowany był wziąć pod uwagę z urzędu jako działających na korzyść oskarżonych. Wynika to ze zmiany treści przepisu art.91 § 1 kk jaka dokonała się po wydaniu orzeczenia przez Sąd I instancji. Po nowelizacji Kodeksu karnego, która weszła w życie w dniu 1 lipca 2015r. przepis art.91 § 1 kk zmienił swoją treść w zakresie możliwości połączenia w jeden ciąg przestępstw czynów o różnej kwalifikacji prawnej. W ocenie Sądu Apelacyjnego zmiana jest korzystna dla oskarżonych, gdyż umożliwia uznanie przypisanych im w pkt. II i III czynów za jeden ciąg przestępstw i wymierzenie za niego jednej kary w miejsce dwóch a następnie orzeczenia kary łącznej.

Mając powyższe na uwadze Sąd II instancji zmienił zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że uznając, iż czyny przypisane oskarżonym w pkt. II i III wyroku stanowią ciąg przestępstw, przy zastosowaniu art.91 § 1 kk na podstawie art.279 § 1 kk i art.33 § 1, 2 i 3 kk skazał oskarżonych:

- P. K. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny 230 stawek dziennych po 20,-zł. jedna stawka,
- M. S. (1) na karę 3 lat pozbawienia wolności i grzywny 280 stawek dziennych po 20,-zł. jedna stawka,

Mając na uwadze trafnie wskazane przez Sąd Okręgowy okoliczności łagodzące i obciążające oraz ogólne i szczególne zasady wymiaru kary wskazane w art.53 § 1 i 2 kk Sąd Apelacyjny uznał, że orzeczone kary są współmierne, uwzględniające te wszystkie elementy w odniesieniu do oskarżonych. Kary te bowiem są w pełni współmierne do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonym, powinny spełnić zarówno cele zapobiegawcze w stosunku do oskarżonych, jak i potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Orzeczone wobec oskarżonych kary mają również za zadanie spełnienie dyrektyw prewencji ogólnej, wzbudzenie w społeczeństwie przekonania o nieuchronności kary za naruszenie dóbr chronionych prawem i nieopłacalności zamachów na te dobra. Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 9.05.2002r. w sprawie II Aka 526/01 stwierdził: „Istota prewencyjnego oddziaływania kary polega na wpływaniu - także poprzez jej niezbędną, to jest konieczną surowość - na kształtowanie postaw moralnych, organizujących społeczeństwa, wiarę w nie i ufność w celowość przestrzegania norm systemu te tworzących (zob.KZS 3/91 poz.8). Orzeczone kara winna zatem mieć także wpływ na każdego, kto w jakikolwiek sposób dowiedział się o przestępstwie i zapadłym orzeczeniu. (...) Kara jest również jednym z ważnych środków zwalczania przestępczości, tak w sensie funkcji odstraszałającej, jak i w zakresie kształtowania społecznie porządkanych postaw. Chodzi bowiem o to, aby nawet osoby skazane wdrażać do poszanowania zasad współżycia społecznego oraz do przestrzegania porządku prawnego i tym samym przeciwdziałać powrotowi do przestępstwa” (KZS 2002/10/69). Pogląd taki znajduje potwierdzenie w ugruntowanym

i zachowującym swą aktualność orzecznictwie Sądu Najwyższego (patrz: wyrok składu 7 sędziów z dnia 25.02.1981r. w sprawie V KRN 343/80, OSPiKA 1981/11/199; wyrok z dnia 30.12.1977r. w sprawie V KR 190/77, OSNKW 1978/4/44; wyrok z dnia 22.03.1974r. w sprawie IV KRN 6/74, OSNKW 1974/7-8/134; wyrok z dnia 15.10.1982r. w sprawie IV KR 249/82, OSNKW 1983/6/41) i w pełni aprobuje go sąd odwoławczy orzekający w powyższej sprawie.

Nadto sąd odwoławczy uchylił pkt V, VII i IX wyroku w zakresie orzeczenia o opłacie.

W pozostałym zakresie, nie stwierdzając zaistnienia przesłanek z art.439 kpk i art.440 kpk Sąd Apelacyjny wyrok Sądu I instancji jako trafny utrzymał w mocy.

Na mocy art.91 § 2 kk i art.86 § 1 i 2 kk orzeczone wobec oskarżonych jednostkowe kary pozbawienia wolności i grzywnien połączył i wymierzył:

- oskarżonemu P. K. karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny 240 stawek dziennych po 20,- zł. jedna stawka,

- oskarżonemu M. S. (1) karę łączną 5 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny 300 stawek dziennych po 20,-zł. jedna stawka.

Wymierzając oskarżonym kary łączne Sąd Apelacyjny miał na względzie zasady wymierzania tych kar związane przede wszystkim ze związkiem przedmiotowym i podmiotowym między poszczególnymi czynami, za które wymierzono kary jednostkowe. W tym zakresie Sąd II instancji podzielił stanowisko i argumenty przedstawione przez Sąd I instancji (str.26 uzasadnienia wyroku) i nie widząc potrzeby ponownego ich przytaczania w tym miejscu, odwołuje się do nich.

Na mocy art.63 § 1 kk na poczet orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności Sąd Apelacyjny zaliczył oskarżonym okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie :

- P. K. okres od dnia 10 grudnia 2012r. do dnia 30 czerwca 2015r.,

- M. S. (1) okres od dnia 10 grudnia 2012r. do dnia 23 stycznia 2013r. oraz od dnia 13 lutego 2013r. do dnia 12 kwietnia 2013r.

Na mocy przepisów art.2 ust.1, 2 i 3, § 14 ust.2 pkt.5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w zw. z § 22 i 23 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu Sąd II instancji orzekł o kosztach obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu M. S. (1) w postępowaniu odwoławczym.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Apelacyjny orzekł na mocy art.626 § 1 kpk w zw. z art.634 kpk w zw. z art.1, art.2 ust.1 pkt 5 i 6, art.3 ust.1 i art.10 ust.1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych wymierzając oskarżonym opłaty za obie instancje oraz obciążając ich wydatkami postępowania odwoławczego w częściach związanych z ich w nim udziałem Brak jest bowiem podstaw do zwolnienia ich od obowiązku ich ponoszenia.